

SUPLEMENT
LI 102 feb/ma 10

LLUITA
INTERNACIONALISTA

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Colonialisme Espanyol

1492 Cristòfor Colom arriba a l'illa i la bateja com «La Española». Comença el genocidi de la població indígena.

1505 Comença la política de monocultiu de canya de sucre amb mà d'obra esclava procedent de l'Àfrica. Els esclaus comencen a treballar també a les mines d'or.

Colonialisme Francès

1659 Com a conseqüència del Tractat dels Pirineus França comença a colonitzar la part occidental de l'illa.

1697 S'exhaureixen les mines. Espanya es retira i accepta la sobirania francesa. Amb l'explotació de la canya de sucre (aleshores considerada un producte de luxe a Europa) Haití esdevé una de les colònies més riques del món.

1784 Uns 100.000 francesos posseïen 7.800 plantacions de sucre i més de 500.000 esclaus. Cada any importen 30.000 esclaus més. Haití produeix el 75% de tot el sucre que es consumeix al món.

La independència

1789 Arriba el ressò de la Revolució Francesa. Inicialment la revolució no accepta l'alliberament dels esclaus.

1791 Revolta contra l'esclavitud, liderada per Toussaint Louverture (Espartac Negre), esclata el 14 d'agost.

1794 Els jacobins aboleixen l'esclavitud a França. El terme «haitianisme» esdevé arreu del món sinònim de llibertat.

1801 Louverture redacta una nova constitució i esdevé l'únic govern de fet, tot i que no proclama la independència. França perd tot el control sobre l'illa i la lluita continua contra Espanya i Gran Bretanya, que es llencen sobre les cendres del país. Napoleó pretén recuperar l'illa i restablir l'esclavitud. Envia 43.000 soldats d'èlit. El balanç és de 150.000 esclaus i 70.000 francesos morts. Les plantacions queden

devastades. Louverture és detingut i mor a França.

1804 Una nova revolta negra encapçalada per Jacques Dessalines i Alexandre Pétion expulsa els francesos i proclama la independència. El nou país recupera la denominació índia d'Haití. És la primera i única revolució triomfant d'esclaus i la primera revolta anticolonial a l'Amèrica Llatina. Es decreta un bloqueig internacional sobre el país per evitar un contagi antiabolicionista. Sorgeixen les primeres contradiccions entre els negres i la minoria mestissa que havia lluitat contra els francesos.

1806 Dessalines es proclama emperador i és assassinat. Espanya recupera la part oriental de l'illa, avui República Dominicana.

1838 França reconeix la independència d'Haití sobre la base d'una indemnització de 90 milions de francs or. És el primer cas històric de deute extern. El nou estat no acabarà de pagar fins el 1947. (El 2003 Aristide va fer una campanya per exigir a França el retorn del deute de la Independència, que avui equivaldria a 21.000 milions de dòlars, un retorn que no s'ha produït). Fins a finals de segle se succeeixen les guerres entre masses d'esclaus i la burgesia criolla.

Ocupació nord-americana

1915 Els EUA envaeixen Haití en aplicació de l'anomenada «doctrina Monroe» («Amèrica per als americans»).

1934 Els EUA es retiren, però mantenen un exèrcit local per defensar els seus interessos.

El Duvalierisme

1957-1971 Dictadura de François Duvalier (Papa Doc), basada en el terror imposat per la seva guàrdia personal, els Tonton Macoute (homes del sac), grups paramilitars que funcionaven com a columna vertebral del règim. S'estima que va assassinar i fer desaparèixer més de 150.000 persones. El 1964 es pro-

mulga una constitució que li dóna un mandat vitalici. S'apliquen tots els plans imposats per l'FMI.

1971-1986 El fill del dictador, Jean-Claude Duvalier (Baby Doc), pren el poder. Des de 1980 afronta un fort moviment popular. Finalment acaba fugint a França.

1986-1990 Diversos governs militars intenten perpetuar la dictadura, però no aconsegueixen establir el règim.

1990 Primeres eleccions. El candidat de la burgesia i l'imperialisme és vençut per Jean-Bertrand Aristide, un excapellà de la teologia de l'alliberament amb molt de suport popular. Obté el 67% dels vots. Set mesos més tard és derrocat per un cop militar d'extrema dreta dirigit pel general Raul Cedras, que causa cinc mil morts.

1994 Davant de la creixent resistència popular, Aristide, exiliat a Sudàfrica, obté el suport de Bill Clinton, que ocupa el país i derroca la dictadura. A canvi, Aristide accepta l'aplicació de tots els plans neoliberals. Privatitzacions i eliminació dels aranzels per als productes nordamericans. Es creen 18 zones franques. Comencen les mobilitzacions de rebuig.

2000 Georges Bush finança els paramilitars i l'ultradreta, encapçalats per Jean Tatoune i Guy Philippe.

2004 El consell de seguretat de l'ONU aprova la invasió d'Haití per derrocar Aristide. El poder passa a Gerhard Latortue, representat dels militars.

2006 Sota l'ocupació de l'ONU (que passa a ser liderada per Lula i formada per contingents llatinoamericans), es convoquen eleccions. Hi ha un gran frau per perjudicar el candidat d'Aristide, René Preval. Després de grans mobilitzacions Préval arriba al poder. Els EUA aproven la Llei Hope, que obre el mercat nord-americà a les empreses tèxtils establertes a Haití, Complint el seu compromís, Préval privatitza la telefònica, els ports, l'aeroport i el sistema sanitari.

Un mes després del terratrèmol que va arrasar Haití, el balanç és esfereïdor: 230.000 morts, 300.000 ferits i milions de damnificats/des. En les primeres setmanes tots els focus es van centrar en aquest racó del Carib. Va ser el moment de desembarcament de les ONG... i dels soldats desplegats per reforçar una ocupació que, des de fa sis anys, controla el país per garantir "estabilitat" a les multinacionals.

El circ mediàtic de presentar-nos un poble incapaç d'organitzar-se es va posar al servei de justificar l'enviament de més tropes i per despolititzar les causes de fons de la pobresa que fuetjeja el país. Perquè a ningú no se li escapa que un terratrèmol de la mateixa magnitud no hauria fet tant de mal una mica més al nord. Si Haití és el país més pobre de l'hemisferi nord no és per una catàstrofe natural, sinó per segles d'espoli. Fins avui. Però això gairebé no apareix als mitjans, que ja se n'han anat a un altre lloc.

Obama ja ha enviat dotze mil soldats més a aquest país, que ocupa només la meitat d'una petita illa del Carib. A què ve tant interès? Què no ens expliquen? L'ocupació d'Haití es fa al servei dels EUA i els seus plans de control de l'Amèrica Central i del Sud. Un control que té quatre cares: el desplegament militar, el saqueig de recursos naturals, la derrota de la resistència obrera i popular i la preservació de les zones franques, amb salaris més barats que a la Xina.

El reforç de l'ocupació d'Haití se suma a la construcció de noves bases militars nordamericanes al continent. N'hi ha vuit de noves previstes a Colòmbia i es reforçaran les que funcionen al Salvador, Hondures, Costa Rica, Curazao, Aruba, Puerto Rico, l'Equador, el Perú i el Paraguai. Des de 2000 els EUA tenen preparat el Pla Colòmbia, una intervenció militar a gran escala amb el pretext de combatre el narcotràfic: només els problemes que pateixen a l'Afganistan i l'Iraq estan frenant aquesta operació. En aquest context, Haití és una posició militar estratègica, en una zona de gran trànsit marítim cap al canal de Panamà.

Amb aquest desplegament militar, els EUA volen controlar l'alça de la lluita de classes que viu l'Amèrica Llatina. Les mobilitzacions populars han provocat en els últims anys la caiguda de diversos governs, com els de l'Equador, el Perú, el Paraguai, Argentina i Bolívia. S'ha empès la formació de governs "d'esquerra", burgesos però que poden tenir friccions amb l'imperialisme. La creixent polarització social, el deute extern i les receptes neoliberalistes són elements de desestabilització. La mobilització popular a Haití, l'escenari de la que va ser l'única revolució antiesclavista triomfant, havia impedit l'estabilització del govern en l'última dècada.

El control dels recursos naturals és un altre dels objectius estratègics de l'imperialisme a l'Amèrica Llatina. Així, ha posat en marxa l'IIRSA (Iniciativa d'Integració de la Infraestructura Regional Sud-Ameri-

cana), en la qual participen 12 països, amb 500 projectes d'infraestructures d'energia, transport i telecomunicacions que promouen la "integració continental". Aquestes infraestructures són les que faran possible l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA). La mateixa política per a l'Amèrica Central s'està aplicant amb el Pla Puebla Panamà, que, amb el pretext de trencar l'aïllament de la regió, es planteja dotar-la d'una moderna i costosa infraestructura formada per diversos corredors logístics intermodals, a base de superautopistes i ferrocarrils, que s'interconnectin cap als EUA; a més per tres canals interoceànics secs (a Mèxic, Hondures i Nicaragua), així com per dos canals d'aigua més (a Nicaragua i a Panamà), afegits al de Colòmbia. També es preveu la construcció de grans ports d'altura, aeroports o xarxes de fibra òptica. A més es planteja la introducció d'una sèrie de moderns cultius agrícoles que escanyaran les economies camperoles. L'aigua és un altre aspecte clau d'aquest procés, i ja funcionen bases nord-americanes per al control de l'aqüífer Guaraní, a la zona de la triple frontera (Brasil, Argentina i el Paraguai), la recàrrega del qual podria establir diàriament 360 milions de persones. Haití encaixa

també en aquest projecte: les seves reserves de petroli, mai no explotades, semblen ser enormes, i hi ha jaciments d'urani també importants.

La disponibilitat d'una mà d'obra molt barata i privada de drets és un altre dels objectius de l'imperialisme a la zona. Grans empreses manufactureres subcontracten fàbriques en zones franques lliures de càrregues fiscals i de tota legislació laboral. Les maquiladores s'estenen a tota l'Amèrica Central i competeixen

amb els països asiàtics en sous misèrrims a pocs milers de quilòmetres dels EUA. Haití no és una excepció i el terratrèmol ha estat l'excusa perfecta per donar encara més avantatges a aquestes multinacionals a nom de reflotar l'economia i accelerar la reconstrucció.

L'Estat espanyol va estar des del primer dia al costat del seu aliat nord-americà. Zapatero "va compensar" la retirada de l'Iraq amb l'enviament de tropes a Haití al servei de Bush. El suport d'IU li va donar la unanimitat del parlament, amb l'excusa del caràcter "humanitari" de la intervenció. Quan la població va començar a rebel·lar-se contra l'ocupació i es van fer evidents els seus objectius, els EUA van canviar les seves tropes per les dels països llatinoamericans i el Govern espanyol va amagar el problema substituint els soldats per policies.

Ara la lluita per una reconstrucció al servei dels i les treballadores se suma a la lluita contra l'ocupació. El poble haitià no necessita el presumpte "ajut" que arriba des dels responsables del saqueig, ni més soldats per imposar la dominació. Una solidaritat de classe, cap a les organitzacions obreres i populars, és la que proposem, perquè només així podran prendre el seu destí amb les seves pròpies mans.

El poble haitià necessita ajuda, no més ocupació

Declaració de Batay Ouvriye

Imperialisme sota l'ajut h

Entre paraules buides del govern i actes concrets d'imposició per part dels imperialistes, el poble està desorientat... El caos, la desolació general, les preocupacions i sobretot la pena... ultrapassen tot el que es pot explicar. D'aquell terratrèmol del 12 de gener del 2010, quedaran imatges que ens torturaran molt de temps l'esperit, i records inesborrables: de morts tan estimats, de ciutats ja fantasmes, de riures esvaïts...

Però cal, malgrat tot, mantenir el cap fred; s'han de plantejar els problemes reals, per veure una sortida.

Per començar, descartar la visió que va ser Déu qui va actuar, que es tracta d'una "maledicció"... Aquesta idea, molt forta en aquest poble tan creient, no deixa veure les causes verdaderes, que són totalment naturals i que, en certa manera, van ser previstes pels experts. A més contribueix a augmentar la resignació davant d'un "acte diví" ens fa tornar incapaços; i amaga l'absència i la irresponsabilitat de l'Estat, que estava advertit i que

Context i moment que ens va sacsejar el terratrèmol

Temps enrere, el govern, amb la burgesia i els seus tecnòcrates, parlava d'una "reactivació de l'economia del país". En realitat, els mateixos que els anys 80, sota Jean-Claude Duvalier, carregaven contra el "Pla Americà per Haití", ara són els que el presenten com a salvador i parlen d'aplicar-lo sense canviar-ne ni una coma! D'aquest "pla" s'ha de dir no només que ha fracassat completament (és el que ens ha portat on estem ara) sinó que, a més, de tan monumentalment disgregats com estan, les classes dominants i el seu Estat reaccionari ni tan sols han pogut aplicar-lo com calia. Avui dia, amb l'aprofundiment de la crisi, la situació ha empitjorat. El marasme econòmic es va agreujar amb l'última temporada de ciclons del 2008: no només és que mai no s'han construït les infraestructures anunciades, sinó que, a més, el govern tampoc no ha pogut explicar la desaparició d'una suma substancial dels diners recaptats per finançar-les.

lloc a finals de febrer. Ara les han cancel·lades, just a temps! Però ja hi ha havia molts conflictes amb l'executiu, que intentava obtenir una majoria gairebé total a les dues cambres i assegurar-se així la permanència, preparant les eleccions presidencials de finals d'any amb un aparell totalment al servei de la seva causa. Un partit anomenat "Unitat", compost pels representants més vils de la canallada mafiosa i criminal, era l'escollit per Préval per confirmar la "continuitat" del procés de lliurar-se totalment al projecte neoliberal, el més abjecte de l'imperialisme, del qual un salari mínim cruel (menys de 2 dòlars al dia!), una desocupació catastròfica i la dominació-repressió extrema eren les característiques més òbvies. Per defensar-lo i assegurar-ne l'aplicació, davant de la incapacitat crònica de les classes dominants haitianes i del seu Estat reaccionari, les forces militars de l'ONU, amb el pretext que havien estat "cridades" pels dirigents haitians, ja portaven 6 anys d'ocupació. Sis anys! En aquest temps la repressió va anar augmentant i el paper de les forces d'ocupació fent-se cada dia més evident.

Aquesta "continuitat", que Préval assegurava, arribava amb el clima de l'antagonisme entre els polítics burgesos que defensen les diverses faccions dominants, fins al punt que algunes d'aquestes organitzacions, partits o plataformes "d'oposició" planejaven no participar als pròxims comicis de febrer al·legant frau des del començament del procés electoral. (...)

Les masses populars es trobaven amb tot això. En més d'una ocasió van mostrar que el que es tractava al poder o al seu voltant, no era en interès seu. La seva absència desdenyosa a les últimes eleccions d'abril del 2009 va ser summament clara. Van demostrar que entenien ben bé les diferents "jugades" dominants: se'n van allunyar. I poc abans del 12 de gener, descomptant uns quants oportunistes que recolzaven el procés dominant, la gran majoria

podia haver fet el possible, malgrat les seves limitacions, per intentar paliar les conseqüències. No va fer res!

Mantenir el cap fred -en la mesura possible- i plantejar els problemes vertaders, per poder desembocar en solucions reals. Els següents eixos ens ajudaran a aclarir la situació:

Una altra característica del moment era la conjuntura política: estàvem tant en una crisi global de representativitat, com en una de legitimitat de la direcció de l'Estat. Les eleccions al senat d'abril de 2009 i la ridícula taxa de participació (al voltant d'un 5%) ho proven àmpliament. Unes altres, de diputats i alcaldes, havien de tenir

umanitari

dels treballadors i de les masses populars en general es preparaven, en silenci, per boicotejar-lo altre cop.

Aquesta actitud, tanmateix, tenia contradiccions de pes. D'una banda es veia clarament que l'executiu no podia continuar governant així, però també s'entenia que l'engranatge on es trobava no li permetia sortir-ne. Per tant: no tenia solució! I, per tant, estava acabat! I la putrefacció arribava a ser definitiva. Però, en allò que els concernia, les masses també s'adonaven que aquesta putrefacció portava el país -i a elles mateixes, sobretot- a l'abisme. La falta d'una capacitat subjectiva d'oposar-s'hi, aleshores es feia manifesta.

Malgrat això, com podien, i d'una manera certament encara parcial i atomitzada, tot i que decidida, lluitaven. I era una de les característiques més importants d'aquell moment: el ressorgiment de la mobilització. Hi va haver la brutal mobilització de la gana l'abril del 2008, la forta mobilització dels obrers del tèxtil per l'augment del salari mínim a 200 gourdes, la dels que havien perdut diners i pertinences en les cooperatives fraudulentament, la mobilització dels empleats de serveis públics que portaven mesos sense cobrar els salaris, les decidides mobilitzacions dels estudiants, i les fortes mobilitzacions globals tant davant del procés de privatització dels serveis públics com contra l'ocupació... Davant de totes aquestes reivindicacions legítimes i justes, el poder no va tenir cap altra resposta que, sempre: la repressió! Sigui per la policia nacional, sigui per la Minustah, una sola resposta: repressió! Una altra reacció més que ens ensenyava el grau d'esgotament en què es debatia aquest poder, aleshores completament reaccionari. I, de sobte, va començar a aparèixer, de nou, l'època dels assassinats, tan lligada al període duvalierista. Assassinats polítics de militants progressistes que encapçalaven les diverses lluites. (...)

Uns quants perills que tenim al davant

En el marc de la situació general que acabem de recordar, en el marc del projecte de dominació i d'explotació sense límits que mantenen l'imperialisme i les classes dominants (que hi són!), malgrat tots els tipus "d'ajuda" que subministren, la misèria anirà augmentant! Algunes fàbriques tèxtils, per exemple, han reobert les portes i, amb el mateix salari, han doblat les taxes de producció, diuen els amos que "hi ha retard"! Certs comerços, serveis i empreses locals s'aprofiten de la situació per no pagar el salari mínim que correspon, alegant que "no poden"!

**M e n t r e s t a n t ,
L ' I M P E R I A L I S M E
E N V A E I X C A D A D I A M É S
I A M B M É S F O R Ç A .** Això sí, sota la inesperada cobertura de "l'ajuda humanitària". (...)

Amb "l'ajuda humanitària" d'avui fan el possible per trobar morts, tractar malalts, cuidar infants...; per això envien metges amb medicaments, menjar, aigua, tendes... Però tot això és una cobertura. En realitat i a llarg termini, és una "ajuda" que utilitzen per consolidar la seva dominació i aprofundir-la encara més. Els nord-americans, per exemple, els principals protagonistes d'aquest desplegament "humanitari", van arribar amb una força militar descomunal! Més de 16 mil combatents, hi tenen! A terra o en vaixells de guerra, amb materials de guerra, fins i tot amb portaavions. Portaavions! En altres paraules: un bombardeig en qualsevol moment... Patrullen nit i dia amb el pretext de la "seguretat" i controlen qualsevol reunió als espais públics, sobretot als barris populars.

Alhora, és clar que aquesta "ajuda" -que s'entengui: aquesta implantació del control territorial-correspon als objectius geopolítics dels imperialistes en el marc del seu pla de control de la regió, com deixa veure clarament tant la permanència de les bases de l'Amèrica Llatina, com la reactivació de la Quarta Flota, o els acords signats recentment per Obama amb Uribe a Colòmbia. Haití repre-

senta un punt clau inesperat (encara que llargament anhelat) i central. Passant per la dependència del poble que consoliden mitjançant un procés amb una finalitat tan deshumanitzant, transformen obertament l'ocupació en una tutela que pretenen que sigui definitiva (el temps "útil", diuen ara). En aquest sentit les paraules del primer ministre, fatxenda: "és veritat, estem perdent 'una part de la nostra

sobirania', són pura mentida. Avui en dia, a Haití, s'ha perdut del tot la sobirania!

També s'ha de recordar que la dominació ja va fracassar rotundament. És justament la que ens va portar a aquesta situació caòtica. Per això, ens hem de preguntar: la "reconstrucció" de què parlen, ho serà en interès de qui, de quina gent, de quina classe? Per nosaltres és clar: aquesta reconstrucció es farà contra nosaltres! Per començar -com ja han estat fent a la pràctica els burgesos-gerents d'aquí, representants incondicionals dels interessos de les multinacionals- ho serà amb el salari de misèria que coneixem. El propi Clinton acaba de desemmascarar-se aclarint als capitalistes que "és el moment de fer diners a Haití". (!!) Amb el salari real i el saqueig de les últimes reserves naturals que queden en aquest territori tan destruït. Paral·lelament, ho faran sostenint aquest sòrdid aparell estatal al seu lloc. Amb la presència reforçada de la força militar, es recollaran sobre aquesta summa putrefacció, mentre van implementant ràpidament els seus relleus per a les coordinacions internacionals. (...)

Al costat de l'Estat podrit veiem

el paper de les ONG. Elles, que sempre han desviat les masses populars de les seves mobilitzacions de lluita, que sempre han practicat la diferenciació salarial dels seus empleats locals -cosa que ajudava a apartar-los gradualment dels seus orígens de classe-, que s'han imposat en tot el que es referia a la salut, l'educació... en tota la cosa social en general, representen avui en dia una altra de les formes que prendrà la tutela.

A partir de l'interès de quina classe?

(...) Hi ha d'haver i s'ha de desenvolupar encara més una SOLIDARITAT a tota hora i de totes les formes. Això ens exigeix prendre INICIATIVES, tant al país com fora. Al seu torn, hem de poder rebre la solidaritat que prové dels nostres

preparats per rebre-la nosaltres, distribuir-la nosaltres. Han d'haver-hi comitès per fer-ho. Comitès autònoms. Posant, així, les bases per a la construcció-desenvolupament d'organitzacions autònomes de les masses populars. (...) Els nostres comitès de recepció de "l'ajuda", s'han de transformar conscientment en comitès de LLUITA. Ja sigui com a brigades de resistència davant dels que intentin el pillatge, ja sigui, altra vegada i sobretot, davant de les maniobres de les classes dominants i el seu Estat reaccionari que, per exemple, ja sabem que està plantejant moure'ns cap a uns "camps de damnificats", lluny de la ciutat, lluny d'on vivim, sense preocupar-se de com i on treballarem, sense escoles, ni parlar d'universitats o altres centres socials del nostre interès...

sense preocupar-se de com viurem.

Per tot això, a més de muntar tan ràpid com sigui possible els nostres comitès, hem d'apuntar una coordinació efectiva entre ells, en el marc de la nostra BATALLA d'avui en dia per al futur. Per tot això, els principals responsables, correctament escollits per tothom, han de començar a centralitzar i sintetitzar les demandes, anhels i reivindicacions de tots i

tornar-les a baixar organitzadament a tothom, més avançades i projectades. Així farem la nostra pràctica interna més dinàmica, de manera que, quan estiguem més ben organitzats i forts, aconseguim fer front correctament a l'enemic i el seu projecte.

(...)

Paral·lelament hem d'avançar altre cop quan abans millor en les lluites globals que ens tocaven i que més que mai han de seguir. Contra la privatització, contra la dominació... contra l'ocupació! Alhora hem de tornar a les principals reivindicacions de cada classe del nostre Camp, de cada sector de les masses populars. De fet, la reforma agrària ha d'efectuar-se ja i sòlidament, les escoles han d'evolucionar de manera totalment positiva per a nosaltres, igual que la universitat, igual que els nostres barris, igual que els nostres salaris,

igual que els serveis públics... I per començar: TOTHOM HA DE TENIR FEINA! Dins d'un pla general i ben articuladament entre treball agrícola, industrial, de serveis i tècnic. Un pla general amb els interessos dels treballadors assegurats adequadament, SOTA EL CONTROL DELS TREBALLADORS, SOTA EL NOSTRE CONTROL.

Per fer-ho hem de tenir molt clar que: l'actual Estat no ho podrà fer, no voldrà fer-ho, no és el nostre Estat, no és l'Estat dels treballadors. Al contrari: és un Estat burgès, un Estat de les classes dominants, un Estat proimperialista, un Estat EN CONTRA DELS TREBALLADORS, EN CONTRA DEL POBLE (...). Si volem realitzar els nostres interessos a curt, mitjà i llarg termini, NECESSITEM UN ALTRE ESTAT! NECESSITEM EL NOSTRE ESTAT!

(...) La "reconstrucció" de què parlen, es farà en un terreny polític nacional concret. Com hem explicat, les classes dominants, amb l'imperialisme, estan treballant per crear condicions per consolidar la seva pròpia política. No tenen cap interès que la "reconstrucció" es faci fora d'aquest pla, amb els nostres interessos al capdavant. Són ELLS que, des de fa més de dos-cents anys, han "construït" les runes que tenim ara. Nosaltres hem de plantejar la construcció del nostre país seguint els nostres interessos, els interessos de les masses populars, els interessos dels treballadors. Aquí això no ha passat MAI. I AQUESTA és l'única solució per treure el país de l'abisme on ells l'han portat(...)

Lluitant per les nostres reivindicacions immediates, ens organitzarem per més endavant. (...) D'entrada hem de plantejar que aquesta reconstrucció no és només física (infraestructures, serveis que se'ns han de tornar, hàbitat bo i correcte, transport adequat, estudiades i fluides relacions entre les diferents parts de la ciutat...) sinó també i sobretot de totes les relacions socials: el projecte de reconstrucció és abans que res social. Amb una nova concepció del desenvolupament agrícola i industrial, les seves articulacions, on un Estat fort i capaç decidirà de manera autònoma les formes concretes de mobilització del Capital, amb una política exterior nova i radicalment diferent, començant per

camarades, amics, aliats. Hem d'organitzar-nos per fer-ho possible. Una vegada més, diferenciem clarament aquesta solidaritat de "l'ajuda" que deixen els imperialistes. Certament, aquesta solidaritat representarà molt poc davant de "l'ajuda" que arriba, però és fonamental. L'hem de considerar amb esperit de LLUITA, alhora que amb la meta de construir el Camp del Poble, l'únic camp que pot treure el país de l'abisme on es troba, l'únic que pot treure la humanitat de la tragèdia que pateix.

Tanmateix, malgrat que sabem tots els problemes que comporta aquesta "ajuda", tot i essent conscients de les desviacions que porta, cal trobar la manera de fer-la rendible per a nosaltres, les masses populars. Per començar, hem de lluitar perquè arribi als llocs on no n'hi ha, arreu on es necessita. Després, quan arribi, hem d'estar

la RETIRADA DE LES TROPES del país, recobrant així la seva SOBIRANIA ÍNTEGRA: sobirania administrativa, sobirania alimentària, sobirania completa en el marc de les nostres decisions fonamentals... SOBIRANIA POLÍTICA!

Dins de i per a tot això, calen noves relacions socials de producció i de la vida en general. Si aquest nou Estat aleshores continua necessitant "ajuda", que pot passar, es farà segons una nova concepció, practicant, com hem dit, la SOLIDARITAT REAL, la que existeix entre treballadors, entre pobles naturalment germans.

Sense aquesta BATALLA, l'Estat en el "poder" serà sempre lacai i vil. Amb l'actual, la "reconstrucció" es realitzarà amb una dependència fatal, sota una ocupació efectiva transformant-se en tutela objectiva, que augmentarà dia a dia, malgrat totes les paraules mistificadores dels "governants", que simplement expressen que encara no han rebut la suma esperada per greixar les seves butxaques.

Seguint sempre els interessos dels treballadors, nosaltres, del Camp del Poble, farem junts la reconstrucció que cal. A Batay Ouvriye, treballem en aquest sentit. La nostra pràctica davant la catàstrofe ens ha d'unir en l'escena política. (...)

Amb la mateixa concepció dialèctica, la pràctica d'aquesta lluita s'ha de portar també al terreny internacional. Ben articulades, totes dues han de trobar un ritme nou ja en aquesta fase. Totes les organitzacions progressistes del país haurien d'estudiar aquesta proposta transitòria i, en la mesura que sigui possible, començar a aplicar des d'ara tot el que trobin encertat. (...) De fet ja s'està portant a la pràctica, no només sobre el terreny sinó també internacionalment. La solidaritat real funciona a l'Amèrica llatina, Europa, Àfrica... i als mateixos Estats Units. Ja existeix, amb acostaments polítics que comencen i confirmant-ne d'altres que ja venien d'abans. Junts, amb els nostres camarades solidaris, continuem avançant fermament.

Mentrestant, a l'interior del país, nosaltres, obrers, treballadors de tot tipus, progressistes conseqüents: CAL CONTINUAR AVANÇANT! En la LLUITA d'ara i cap a l'objectiu de les nostres metes més profundes. L'enemic avui té una capacitat repressiva molt més gran, gràcies a totes les forces armades que han desembarcat sense demanar permís, amb el pretext de "l'ajuda humanitària". Però justament per poder continuar vius, políticament parlant, només avançant assegurarem aquesta capacitat.

**VISCA LA LLUITA DEL POBLE HAITIÀ!
VISCA LA LLUITA DELS TREBALLADORS!
VISCA LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA!
VISCA LA SOLIDARITAT NACIONAL I
INTERNACIONAL ENTRE ELS
TREBALLADORS!**

Si de debò hem rebut un cop duríssim, que s'afegeix a la vida miserable que teniem, ENS HEM D'ALÇAR SEGUINT SEMPRE ELS NOSTRES INTERESSOS. La nostra vida està feta de treball, però també de BATALLA Per salvar el país UNA VEGADA PER SEMPRE!

Port-au-Prince, 7 de febrer de 2010

La lògica de la guerra

Quan s'analitza la que es presenta com la tercera ocupació nordamericana d'Haití és important connectar-la amb el context i el continu de la lògica de guerra. Un context donat, acompanyat, silenciosament acceptat per tots els països de la UE que es troben també en la mateixa lògica, darrere, aquesta vegada, del Premi Nobel de la Pau. I l'Estat espanyol representat pel govern socialista, comparteix la mateixa lògica político-militar enviant les seves tropes humanitàries com per dir-nos que en cas de tragèdia natural només els militars poden ajudar, confirmant la lògica del sistema i rebutjant o obstaculitzant l'organització del protagonisme social... de poble a poble.

Ara ens sembla més clar l'alineament d'un gran sector de la premsa espanyola que viu de la intoxicació política, de manipulacions de l'imaginari a través d'imatges i fotos robades a persones que viuen la tragèdia més profunda de la seva vida.

Aquesta projecció mediàtica haurà demostrat no només la seva mala fe, la seva deshumanització, sinó també la seva ignorància i manca de contingut. Però el que ha fet bé és acompanyar l'ocupació, i la tutela administrativa encapçalada per l'ONU i Clinton, encarregat de coordinar aquesta ajuda.

Els treballadors/es haitians/es, els més tocats/des per aquesta tragèdia, mai no han parat d'organitzar-se, lluitant contra la política econòmica que els ven com la mà d'obra més barata a la indústria de "maquiladoras".

L'anomenat "pla de reconstrucció" s'aprofitarà del desplaçament de milers i milers de persones a campaments fora de la capital per dirigir-les cap a un altre tipus de campament a les zones franques situades en la frontera haitiano-dominicana, amb un salari miserable per viure una altra forma d'infern... sense cap tipus de seguretat social ni de lleis que els i les protegeixin contra la injustícia salarial. En cas de conflicte patronal i salarial és la força armada dominicana qui hi intervé per a la pacificació.

Aquesta política neoliberal acceptada i signada per l'estat haitià i la burgesia filibustera no para de destruir la producció agrícola dels i les camperols, que ara es veuen convertits en nous obrers en campaments que només expressen la misèria humana.

Dins d'aquesta lluita es troba Batay Ouvriye, l'únic sindicat compromès en la batalla des de fa anys, perquè s'alliberin els treballadors i treballadores de les urpes de l'explotació i de l'opressió, perquè puguin viure amb la seva família una vida decent i digna.

La solidaritat tal i com l'entendem, va més enllà d'una simple contribució i interpel·la la nostra humanitat i ens convida a sortir dels mecanismes humanitaris amb història i passat colonial, que viuen també de la pobresa.

Tallar amb aquests intermediaris és donar a la solidaritat el sentit d'una humanitat, la dels pobles, que ens uneix en una sola història... la de la nostra humanitat que no pararà mai de buscar, de construir a través del bé comú, el camí de l'emancipació humana.

Tomy Day

Una història de lluita

El 14 d'agost de 1791, una setmana abans que esclatés la revolta dels esclaus haitians contra la dominació blanca i l'imperialisme francès, un grup d'esclaus i "cimarrons" (esclaus fugitius) es van reunir en una zona boscosa del nord de l'illa (aleshores Saint Domingue) anomenada Bois Caïman, per celebrar una cerimònia dirigida per l'exesclau i sacerdot vudú Dutty Boukman i una sacerdotessa africana. El miler d'assistents es va comprometre a abolir l'esclavitud.

Així va començar la revolució que, després de 13 anys de guerres civils, va conduir a la proclamació de la primera república negra, que va posar fi als fonaments de l'esclavisme. La primera, i única, revolta antiesclavista triomfant. No és d'estranyar que, fa uns dies, en ple drama del terratrèmol que va destruir Haití, Pat Robertson, un telepredicador evangelista ultrarreaccionari, qualifiqués aquella cerimònia com un "pacte amb el diable". Robertson (que assistí, per cert, a l'oració de Washington amb Zapatero i Obama) va tenir la barra d'atribuir el terratrèmol a l'ira de Déu contra aquest poble rebel.

L'impacte que va tenir aleshores la revolta triomfant dels esclaus haitians va ser tan enorme que les antigues

metròpolis (França, Espanya i Gran Bretanya) i els naixents Estats Units van fer tot el possible per evitar el contagi a la resta del continent. Cal tenir en compte que abans de la independència Saint Domingue produïa quasi la meitat del sucre i bona part del cafè que es consumia al món. La victòria dels esclaus contra les tropes napoleòniques d'elit era un exemple perillós. El 1806 els EUA van imposar un embargament comercial i França va posar en marxa el primer mecanisme de deute extern, obligant la nova república a una indemnització milionària per la independència a canvi de la fi del setge militar (1825). Els EUA van ocupar el país entre 1915 i 1934, en una invasió que no seria la darrera.

La revolució haitiana també va viure conflictes interns. La nova elit, formada per oficials de l'exèrcit d'esclaus rebels i per mulats i negres lliures, tenia un projecte de nació a l'estil europeu, malgrat l'hostilitat de les grans potències. La nova república es va basar en estructures polítiques i econòmiques calcades de l'antiga metròpoli. Els "cimarrons" van tornar a protagonitzar moviments per alliberar-se a l'interior muntanyós.

Els "quilombos" i el combat contra l'esclavitud

La història oficial ha expulsat l'experiència dels "quilombos", que s'ha volgut esborrar fins i tot del llenguatge. La Real Academia Española de la Lengua recull només tres accepcions: prostíbul; embolic, esvalot, gresca o desordre; i lloc apartat i de difícil accés. Però els "quilombos" (també anomenats "palenques" o "cumbes") van ser els territoris rurals d'Amèrica on es van refugiar els esclaus africans fugitius, que van desenvolupar les seves pròpies comunitats, amb organitzacions polítiques autònomes, formes de producció particulars i la seva pròpia cosmovisió.

Alguns van acabar constituint-se com a estats independents, en el sentit africà clàssic, com a "confederacions" de poblacions els líders locals de les quals es vinculaven a un rei comú. El més conegut al Brasil va ser el Quilombo de Palmares, símbol de la resistència a l'esclavitud. Cobria una àrea molt extensa i va arribar a comptar amb una població d'uns 20 mil habitants, dispersa en diversos nuclis. Emprant tàctiques pròpies de la guerra de guerrilles, Palmares va resistir militarment les incursions esclavistes i els atacs de tropes holandeses i portugueses, fins el 1695.

Altres quilombos-estat es van desenvolupar a les selves de Surinam: Saramacá, Djuka, Paramaka, Matawai, Aluku i Kwinti. El grau d'organització política d'aquests quilombos va ser superior al d'experiències

similars del continent. Els sis "regnes" van arribar a reunir més de cent mil persones a la selva, els més nombrosos de Sudamèrica. Cada un disposava de la seva llengua pròpia, sistemes de parentiu diferenciats, la seva religió-cosmovisió (predominantment animista) i el seu rei. L'etnòleg José Jorge de Carvalho parla d'una "veritable reconstrucció cultural de societats africanes a les Amèriques".

Les fugues i defeccions, la resistència quilombola, van desestabilitzar continuament el sistema esclavista fins posar-hi fi. Els quilombos van acabar essent derrotats i delmats. Però com ha succeït en tantes altres ocasions, la seva resistència va ser transformadora.

Com deia el periodista Javier Ortiz, "des del quilombo es poden plantejar preguntes que ens concerneixen a tots. Sobre la llibertat, sobre la transformació de la societat aquí i ara, sobre el control de les nostres

pròpies vides, sobre les tradicions, sobre la construcció d'una comunitat entre races, ètnies i cultures diverses, sobre la territorialitat i el moviment, sobre el desenvolupament que subdesenvolupa i sotmet la naturalesa".

[Informació extreta del blog de Javier Ortiz www.javierortiz.net]

La pobresa té responsables

Haití és el país més pobre de l'Amèrica Llatina, cosa que ha multiplicat terriblement els efectes devastadors del terratrèmol. Per analitzar les causes dels brutals nivells de misèria del país hauríem de retrocedir a l'espoli colonial del segle XVI-XVIII, que va imposar el monocultiu de la canya de sucre i l'esclavisme, i la devastació de l'illa amb la guerra de la independència, que va donar lloc a un bloqueig internacional per evitar el contagi de l'exemple revolucionari. La història continua amb l'ocupació nordamericana, quan Haití esdevé un autèntic pati del darrere dels EUA, que recolzen els dictadors de torn, règims que continuen imposant la misèria amb el suport de les institucions financeres internacionals.

La dictadura de François Duvalier va aplicar tots els plans d'ajustament del Fons Monetari Internacional i es va endeutar per pagar el deute de la independència a França. En els pitjors moments

l'agricultura cap a l'exportació va agreujar les condicions endèmiques de malnutrició, en restar superfície de conreus a la producció d'aliments per a la població local. Mentre les empreses nord-americanes i l'elit haitiana s'enriquien, els anys 80, els salaris reals van caure un 56%.

Els governs democràtics d'Aristide i Préval no van fer el gir econòmic que esperava la gent. Seguint els compromisos amb els EUA, es va liberalitzar el comerç i s'aixecaren els aranzels a la producció nord-americana, mentre continuaven les privatitzacions. El Fons Monetari Interacional (FMI), el Banc Interamericà de Desenvolupament (BID) i altres institucions internacionals van forçar reformes estructurals en benefici del sector privat.

Deute extern

Tots aquests plans, lluny de pal·liar els problemes socials del país,

només han servit per endeutar-lo. El deute extern d'Haití és d'uns 890 milions de dòlars, dels quals el 40% correspon al BID i un 27% al BM. Tot apunta que un dels efectes del terratrèmol serà una altra clau de volta a l'espiral de l'endeutament: l'FMI ha aprovat un préstec sense interès de 114 milions de dòlars que Haití haurà de començar a tornar d'aquí a cinc anys i mig.

Petits esclaus

Els restavek (del francès "rester avec", quedar-se amb algú) són els fills de famílies pobres del camp que no els poden mantenir i els han de lliurar a famílies de la ciutat per treballar en un règim de semiesclavitud. És l'única alternativa

per assegurar-los menjar, un lloc on dormir, i, amb sort, que puguin anar a l'escola. Es lleven de matinada per caminar kilòmetres fins la font d'aigua (a Port-au-Prince menys d'un 25% de la població té aigua potable) i fan les feines domèstiques. Es calcula que al país n'hi a 300.000, entre els 5 i els 17 anys d'edat. El 70% són nenes i moltes pateixen abusos: l'organització Solidaritat de les Dones Haitianes va documentar 238 violacions entre 2007 i mitjans de 2008.

el 80% del pressupost de l'estat s'invertia en pagar el deute. El fill del dictador, Baby Doc, va iniciar a principis dels anys 80 una política de liberalització econòmica d'acord amb el Banc Mundial (BM) i l'Agència de desenvolupament nord-americana US Aid. Amb la promesa de fer d'Haití "el Taiwan del Carib" es van aplicar els plans habituals a l'època de privatització i retallada de la despesa social, que van incrementar la desigualtat i l'analfabetisme i van empitjorar la situació sanitària. L'orientació de

Galetes de terra

La crisi alimentària de 2008 per l'augment de preus de productes bàsics ha tingut efectes devastadors a Haití. Ho demostra el recurs desesperat de milers de persones per enganyar la gana: galetes fetes de terra (sí, terra), aigua, sal i margarina. Aquesta recepta tradicional, que prenen dones embarassades i nens com a font de calci s'ha convertit en una part bàsica de la dieta.

Després de les inundacions i ciclons de 2007 els preus dels aliments es van disparar un 40% a Haití: l'arròs, els frijoles o la llet condensada són inassequibles per a molts. Fins i tot el fang per cuinar les galetes, que es ven als mercats, s'ha encarat 1,5 dòlars l'últim any.

Més barat que a la Xina

Des de mitjans dels anys 90 funcionen a Haití 18 zones franques. El que es va presentar com una fórmula de creació de llocs de treball al servei del desenvolupament és en realitat una font de mà d'obra barata per a les grans multinacionals que de cap manera contribueix a millorar les condicions del país.

Les zones franques, que funcionen a l'Amèrica Central i el Carib o a l'Àsia, són espais en què no són vigents les lleis del país on estan instal·lades i on les empreses que s'hi estableixen

estàn lliures de càrregues fiscals. No hi són vàlides ni les regulacions laborals, ni els drets sindicals. Les noves fàbriques només s'hi instal·len a condició de garantir grans beneficis, sota baixos i nul·la conflictivitat.

D'altra banda, les multinacionals se limiten a negociar la gestió de les fàbriques, de manera que la responsabilitat de fer-les funcionar recau en empreses més petites, una fórmula de subcontractació per la qual les grans marques que s'han establert a Haití, com Levi's,

Walt Disney o Adidas, no tenen cap vincle jurídic amb els i les treballadores que fabriquen els seus productes.

A les zones franques la pressió sobre els i les treballadores és enorme. Els sous són baixíssims i si no aconsegueixen acabar la quota diària obligatòria s'han de quedar a fer hores extres que generalment no es paguen.

La sindicació està prohibida

A la població d'Ouanamithe, a la frontera amb la República Dominicana, funciona la zona franca de la Compañía de Desarrollo Industrial (CODEVI), una branca del

grup dominicà Grupo M, dedicat a la gestió de zones franques, que treballa per Lévi-Strauss Hanes. Al poble no hi ha electricitat, però les fàbriques tenen les seves pròpies connexions amb el país veí.

Els texans que es venen als EUA o Europa per 50 dòlars es cusen en aquestes fàbriques per menys de 5 dòlars. Cada treballador/a produeix milers de pantalons cada mes, per un sou de 36 gourdes al dia (1,8 dòlars). Amb aquestes condicions, Codevi és competitiva davant dels països asiàtics.

Una de les primeres mesures del govern de la República Dominicana després del terratrèmol va ser eximir de pagar impostos les matèries primeres i la producció de les zones franques, a nom de recuperar l'economia haitiana

Presència militar de l'ONU

No és ajuda,

Amb l'excusa de la necessitat d'estabilitzar el país, el Consell de Seguretat de l'ONU va votar el 2004 l'ocupació militar d'Haití. El primer objectiu va ser derrocar Aristide, que fou succeït per Gerhard Latortoue, representant de l'ultradreta. Des del primer dia, les tropes de la Missió de les Nacions Unides per a l'Estabilització d'Haití (Minustah) han reprimert el moviment popular. El 85% dels recursos de l'organisme internacional al país es dediquen a mantenir l'exèrcit i la policia. Sense anar més lluny, les mobilitzacions de l'estiu passat per la millora dels salaris o les manifestacions d'estudiants universitaris contra la presència de tropes estrangeres han estat fortament reprimides.

També s'han succeït les denúncies de violacions massives, que van provocar la retirada de les tropes de Sri Lanka, de tràfic de drogues o de menors, on s'han vist implicades les tropes d'ocupació.

El pretext per la invasió era ajudar el poble més pobre d'Amèrica a sortir de la misèria, però en cinc anys les condicions de vida al país no han deixat d'empejorar. No s'ha produït cap avenç en el desenvolupament de l'economia, sinó al contrari. El balanç mostra que l'ocupació respon a la necessitat de garantir l'estabilitat per a les multinacionals tèxtils nord-americanes, que exploten una mà obra sotmesa a condicions pròpies de l'esclavatge, a mil quilòmetres de la costa de Florida.

El sòl d'Haití amaga grans reserves de petroli

Els científics Daniel i Ginette Mathurin asseguren que sota el sòl d'Haití hi ha una enorme quantitat de petroli i d'altres combustibles fòssils. Han identificat 20 grans reserves de petroli, i 5 són considerades molt importants. L'altiplà central, inclosa la regió de Thomond, la plana de Cul-de-sac i la badia de Port-au-Prince estan plens de petroli, expliquen, afegint-hi que les reserves de petroli d'Haití són molt més grans que les de Veneçuela. Les investigacions de diversos governs anteriors han permès comprovar l'existència d'aquests grans dipòsits de petroli. Un document del Partit Lavalas, al poder el 2004, hauria especificat el nombre de jaciments d'hidrocarburs a Haití. La regió del llac, amb ciutats com Thomazeau i Cornillon, conté grans dipòsits de petroli. Si no s'han explotat fins ara és perquè els Estats Units han preferit mantenir-los com a reserva estratègica, fins que s'exhaureixin els jaciments de l'Orient Mitjà. Els mateixos experts sostenen que al país hi ha importants reserves d'urani i de zirconium.

El passat 26 de gener, Bloomberg, el canal d'informació econòmica de l'alcalde de Nova York, explicava que el terratrèmol "havia deixat al descobert" enormes reserves de gas i petroli a Haití, que calculava en tres milions de barrils.

és ocupació

Amb el desgast dels nordamericans, l'ocupació va passar a ser dirigida per exèrcits d'Amèrica Llatina, encapçalats pel Brasil, amb tropes d'Argentina, Bolívia i Xile.

Des de que els soldats de l'ONU van ocupar Haití, el 2004, les condicions de vida del país no han deixant d'empitjorar. La Minustha no és una missió de pau: és una missió d'ocupació al servei de l'espoli.

Zapatero també envia més soldats

El Parlament va acordar el 10 de febrer pasta l'enviament de tropes espanyoles a Haití "en missió d'ajuda humanitària". Pocs dies després del terratrèmol s'havia organitzat un contingent de 450 soldats, en el marc de l'operació "La Hispaniola". L'enviament es va aprobar amb l'abstenció d'IU, BNG i ERC, que van criticar la "militarització de l'ajuda humanitària".

El juliol de 2004 el govern Zapatero va proposar al Parlament la participació espanyola a la Minustah, amb un contingent de 200 soldats a què es va sumar una companyia marroquina. Era la forma de compensar Bush per la retirada de les tropes de l'Iraq. IU va donar suport la presència de tropes espanyoles a l'illa, argumentant que "l'anunci de l'enviament es feia en el marc de l'ONU", que la missió era "clara i només humanitària" i que per primera vegada el govern sotmetia una operació militar internacional a la decisió del Congrés.

Zapatero va mantenir el contingent fins el 2006. Els cascos blaus espanyols van estar implicats en la mort de dos civils en manifestacions a la zona fronterera de Port Liberté, que estava sota el seu control. Quan es va produir el relleu dels soldats nordamericans per tropes llatinoamericanes, davant del desgast de l'ocupació per l'enorme oposició del poble haitià, Zapatero va substituir els militars per guàrdies civils.

FORA TROPES

El valor estratègic d'Haití

El Pas dels Vents és l'estret situat entre Cuba i Haití, que connecta l'oceà Atlàntic amb el mar Carib. La seva amplada màxima és de 80 km i té una profunditat de fins a 1700 m. El pas té un important valor estratègic, ja que es troba enmig de la ruta que passa pel canal de Panamà, el mar dels Sargassos i la costa est dels Estats Units. Per aquest pas, que és molt profund, circula el gruix del comerç i dels bucs petrolers que arriben als Estats Units procedents del Canal de Panamà i Veneçuela. Per aquí circulen també els superpetrolers procedents del Golf Pèrsic, Nigèria i Líbia amb destinació als Estats Units.

La profunditat del pas també permet la navegació de flotes militars i de submarins cap al sud i l'est dels Estats Units.

El valor estratègic d'aquest racó de món va dur els Estats Units a establir al costat oest de l'estret, a Cuba, la base naval de Guantánamo, ocupada des dels temps de la guerra amb Espanya de 1898. A més de la presó de tortura en la qual es vulneren tots els drets en nom de la voràgine antiterrorista, hi ha cinc mil militars. És una autèntica fortificació enmig del Carib.

Suport a les organitzacions obreres i populars

Coincidint amb els i les companys de Batay Ouvriye, sostenim que l'ajuda que s'està enviant a Haití per mitjà de les ONGs, i sota control de les tropes nord-americanes i de la MINUSTAH (Missió d'Estabilització de Nacions Unides a Haití), està essent utilitzada per legitimar i reforçar l'ocupació militar, i que compleix, per tant, la funció d'obstaculitzar i paraitzar al màxim l'acció de les organitzacions de treballadors i treballadores haitianes, enfortint el règim repressiu i explotador de l'ocupació. Per això plantegem una campanya de suport directe, de treballador/a a treballador/a, a través d'organitzacions de treballadors/es, enfocada a l'organització sindical Batay Ouvriye i a la Xarxa d'Organitzacions de la Zona Oest

(ROZO), conscients que aquesta solidaritat internacionalista i de classe és la que més cal en moments com els que estan vivint les treballadores i treballadors

d'Haití, colpejats per la catàstrofe i enfrontats als plans de negoci de la reconstrucció, l'asfíxia econòmica i el domini políticomilitar imperialista.

Batay Ouvriye

“Batay Ouvriye és una organització que agrupa sindicats de fàbriques, associacions de treballadors i de les masses populars en general i militants. Tots treballen a Haití en la construcció d'un moviment sindical autònom, combatiu i democràtic, i organitzen també obrers, treballadors, aturats i gent de les masses populars per a la defensa dels seus drets. Batay Ouvriye s'ha compromès en la lluita contra les grans multinacionals (Disney, Cointreau, Pepsi els pobles treballadors Ouvriye promou la així com la formació per mitjà de seminaris o tallers de preparació i distribució sobre els drets laborals, del treball i estratègies contrarestar tant el l'estranger.”

“... Hem aconseguit sindicats de fàbriques, hotels, comerços o treballadors. Hem de petits artesans i de urbanes i organitzacions camperoles o de treballadors agrícoles a les zones rurals. Als barris, les nostres associacions participen, al voltant dels treballadors, en la lluita per les reivindicacions d'aigua, llum, infraestructures...” Batay Ouvriye va participar activament en les mobilitzacions de l'estiu passat per l'augment del salari, i en in comptables lluites de treballadors/es haitians/es per salaris, condicions i drets laborals, accés a la sanitat, i contra les zones franques. També participa en la lluita contra l'ocupació militar d'Haití

Cola...) que exploten de la terra. Batay difusió d'informacions d'obers i treballadors conferències-debats, formació sindical, la de materials didàctics convenis internacionals de lluita apropiades per patró local com a

organitzar diversos comitès de fàbriques, petits tallers de establert associacions mestres en zones

Rozo

La Xarxa d'Organitzacions de la Zona Oest (ROZO), és la coordinació d'unes 25 organitzacions barrials i populars de Port-au-Prince i la seva perifèria, que ha estat la més afectada pel terratrèmol. ROZO va formar part del moviment estudiantil que va impulsar les protestes i mobilitzacions nacionals que l'any 2004 van desbordar la capacitat de governar de l'aleshores president, Aristide. ROZO ha emprès una campanya per la sortida de l'ONU i les seves tropes d'ocupació, la MINUSTAH, encapçalades pel Brasil i l'Argentina. Va formar part de la Coordinació que va convocar una protesta l'1 de maig de 2009, exigint un augment salarial general. Aquesta jornada va empalmar amb demandes estudiantils a la universitat estatal, cosa que va generar un ampli moviment que va culminar amb les jornades de lluita del 4 de juny i la brutal repressió de la MINUSTAH i la policia del govern de Préval